

Flierefluiter

Gerrit Heuver

“Alles mislukt bij mij. Op het laatst weet je zelf niet meer wie je bent. Een hulpverlener heeft me ook al eens gevraagd wie ik nu eigenlijk zelf was. Ik kon hem geen antwoord geven. Gek hè?”

Gek?

Ik ben gevraagd een nog betrekkelijk jonge vrouw te bezoeken die behoorlijk met zichzelf in de knoop zit. Vol schuldgevoelens, onzekerheid en angst om te leven. Zij kan geen antwoord geven op de vraag wie ze is en vind dat gek.

Nee, dat is niet gek. Wel heel akelig, vooral als die vraag je opeens overvalt. In veel oeroude verhalen, mythen en sagen gaat het juist om deze vraag: ‘Wie ben ik, te midden van alles wat mij overkomt, te midden van alle mooie en lelijke lotgevallen, onder invloed van zoveel goede en kwade krachten? Wie ben ik?’ Dus nee, zo gek is het niet, om met de wie-ben-ik-vraag in je maag te zitten.

Leven in de brouwerij

Wij praatten wat dóór over het feit dat ze zichzelf zo is kwijtgeraakt. En dat ze zichzelf alleen maar kan zien door de ogen van anderen. Dat ze absoluut niet mag falen van zichzelf.

„Dat begon al vroeg”, zegt ze. „Mijn moeder, en ook mijn zussen, waren vreselijk secuur, ze poetsten alles wat los en vast zat, vuil of niet vuil. Ik niet. Ik was een flierefluiter. Mijn werk deugde nooit, zelfs als ik de wc schoonmaakte ging mijn zus er nog weer achteraan om het over en beter te doen. Weet je wat ik mocht? Kapotte overalls verstellen, daar kon ik niks aan verprutsen, Ze zeiden altijd wel dat ik leven in de brouwerij bracht. ‘Als jij er bent gebeurd er altijd wat gek’s’. Maar toch, ik paste niet in hun straatje”.

Flierefluiter, brouwerij, dat klinkt toch wel goed. Ik vroeg haar of het zou kunnen, dat zij iets in huis bracht (zeg maar: de vrolijke kant van het leven), waar haar ouders weliswaar plezier aan beleefden, maar waar ze zelf moeilijk mee om konden gaan? Zij waren immers óók opgevoed met hard werken en serieus wezen

Zijn zoals je bedoeld bent

Mevrouw moet er duidelijk even over nadenken - en dan zegt ze: ‘Ik had eergisteren mijn moeder aan de telefoon, en zei: ‘Jullie hebben mij er nooit echt bij gerekend’.

‘Ach kind’, zei mijn moeder toen, ‘ik mag het helemaal niet zeggen, maar jij bent altijd al mijn liefste geweest’.

Een emotioneel verhaal, dat voor mevrouw niet eenvoudig te vertellen was. Ze zal nog heel wat werk moeten verzetten voor ze die flierefluiter weer een plaatsje kan geven in haar leven. Maar ze heeft er recht op! Om te zijn zoals ze bedoeld is.

Auteur

Gerrit Heuver is een van de geestelijk verzorgers die zijn verbonden aan het Centrum voor Levensvragen Oost-Veluwe. Wilt u ook gebruik maken van een aantal gesprekken met een hen? Dat kan kosteloos als u 50 jaar of ouder bent of als u in de palliatieve fase van een ziekte verkeert.